

Πῶς τοῦ τάφου τὴν στένωσιν καὶ τὴν πολυκαίριαν ;
 Πότε νὰ φύγω ἤθελον ἀπὸ τὴν ἐκκλησίαν.
 Πῶς νὰ φέρω ὁ ἄθλιος τόσῃν στενοχωρίαν
 Ὅπου ἤθελον ὁ μωρὸς πολλὴν εὐρυχωρίαν
 Τοῦτο μοὶ ἐπροξένησε καὶ τοῦ φυτοῦ ἡ βρώσις,
 Καὶ δι' αὐτὸ μοὶ γέγονεν ἡ ὀλεθρὴ πτώσις.
 Πτώμα δεινὸν ὁ θάνατος ὁ ἐκ τῆς ἁμαρτίας,
 Ἀδὰμ τῆς παραβάσεως καὶ ἀνυποταξίας.
 Θάνετε, Θάνετε πικρὲ, σὺ δίδεις τὸν ἀγῶνα
 Εἰς τὸν ἄθλιον ἄνθρωπον Θεοῦ τὸν κατ'εἰκόνα.
 Σκεπάσκατε καὶ φύγετε καὶ ἄφετέ με μόνον,
 Ἐν σκότει νὰ εὐρίσκωμαι εἰς αἰῶνας αἰώνων.
 Σχολάζω πλέον τοῦ θρηνεῖν παύω τῆς ὁμιλίας
 Ἐν τάφῳ διακείμενος ἕως τῆς συντελείας.
 Εἶδες φιλαναγνώστὰ μου ἀνθρώπου τὴν ἀθλίαν
 Κατάστασιν καὶ συμφορὰν ζωὴν πανολεθρίαν.
 Ἴδε καὶ μετὰ θάνατον αὐτοῦ τὴν καταδίκην,
 Τὴν γινομένην εἰς αὐτὸν κατὰ τὴν θεῖαν δίκην.
 Εἰς τοὺς τάφους πορεύθητι ἀνοιξὼν τὰ μνημεῖα,
 Ἴδε τὴν ὠραιότητα ὅλην τὴν εὐκοσμίαν.
 Βάλλε καὶ περιέρχαιαν ἵνα καλογνωρίσῃς
 Τοὺς ἄρχοντας καὶ τοὺς πτωχοὺς καὶ νὰ τοὺς ξεχωρί-
 Ποῖός ἐστιν ὁ βασιλεὺς ποῖος ὁ στρατιώτης, [της.
 Ποῖός ἐστιν ὁ ἡγεμὼν, ποῖος ὁ ἰδιώτης ;
 Ποῖός ἐστιν ὁ πλούσιος ποῖος ὁ δοξασμένος,
 Ποῖός ἐστιν ὁ πᾶμπτωχος καὶ καταφρονημένος.
 Ποῖός ἐστιν ὁ εὐμορφος καὶ ποῖα ἡ ὠραία
 Ποῖα ἐστιν ἡ ἄσχημος καὶ δυσειδὴς τὴν θέαν.
 Χώρισον ἐὰν δύνῃσαι τοὺς νέους καὶ τὰς νέας,
 Πρεσβύτας καὶ τοὺς γέροντας πρεσβυτιδας καὶ γραίας.
 Χώρισον τοὺς ἀρχιερεῖς τοὺς πανιερωτάτους,
 Διδασκάλους καὶ κήρυκας σοφολογιωτάτους.
 Καὶ τοὺς ἁγίους ἱερεῖς ἱεροδιακόνους
 Τοὺς ἀναγνώστας τοὺς μικροὺς ψάλτας τοὺς καλοφώ-
 Ποῖα εἶναι τὰ σώματα τὰ χρυσενδεδυμένα, [νους.
 Ποῖα εἶχον φορέματα πολὺ τετραπημένα.
 Γνώρισον ὅσα γύναια ἐκρέμων τὰ φλουρία,
 Καὶ εἶχον μίαν ἐπαρσιν βελτίαν ! πανολεθρίαν.
 Ἀλλοίμενον δὲν δύνῃσαι, ὅτι ὅλα εἶναι ἓνα
 Σκπρία τέτρα κόνις γῆ ὅστ' ἄ γιγυμνωμένα.
 Οὕτως ἐστὶν ὁ ἄνθρωπος ἐχθὲς δεδοξασμένος
 Σήμερον σκωληκόδρωτος ἐν σκότει βεβλημένος,
 Ἐχθὲς ἦν ὅλος ἐπαρσις, ὅλος ἀλαζονεία,
 Σήμερον τὸν καταπατοῦν καὶ τὰ μικρὰ παιδία.
 Ἐχθὲς μέγας καὶ φοβερὸς εἰς ὕψος ἐπηρμένος,
 Σήμερον ἄφρωνος νεκρὸς κατασεσπαπημένος.
 Ἐχθὲς ἤθελεν ὁ μωρὸς πάντων νὰ προηγῇται,
 Καὶ σήμερον ἀναίσθητος ἐνθὲν τοῦ τάφου κεῖται.
 Τοῦτο τὸ συνταγμάτιον ὅποιος διαβάξει
 Τὸν νοῦν του εἰς τὸν οὐρανὸν ὅπως ἀναβιβάζει.
 Σηκώνει καὶ τὸν ἔρωτα ἀπὸ τῶν ἐπιγείων,
 Καὶ ἐκδοτος ὀρέγεται μόνον τῶν οὐρανίων.

Μισεῖ τὴν δόξαν τὴν ρευστὴν καὶ τὴν ψευδὴ τελείως,
 Τὴν ἄρρευστον ἐπιθυμεῖ μένουσαν αἰωνίως.
 Μισεῖ καὶ τὴν ἀνάπαυσιν προκρίνει τοὺς ἀγῶνας
 Διὰ νὰ ἀναπαύεται εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὁφελον, εἴθε, γένοιτο. Ἀμήν.

(Ἔπεται τὸ β' βιβλίον.)

ΟΜΗΡΟΥ ΒΑΤΡΑΧΟΜΥΟΜΑΧΙΑ

Πρῶτον ἐκ τοῦ ἑλικωνος εὐχεμαι εἰς τὴν ψυχὴν μου
 νὰ εἰσέλθῃ ἡ χορεία τῶν Μουσῶν, διὰ νὰ ψάλλω
 Ἄρεως πολυμορφὸν ἔργον, μάχην τρισεγίστην,
 ἣν συνέταξα ἐσχάτως γράφων ἐπὶ τῶν γονάτων·
 εἰς τὰ ὦτα δὲ νὰ φθάσῃ πάντων τῶν ἀνθρώπων θέλω,
 πῶς ἐπῆλθον τροπαιοῦχοι ποντικοὶ κατὰ βατράχων,
 μιμηταὶ κατὰ τὰ ἔργα γηγενῶν ἀνδρῶν γιγάντων,
 ὡς εἰ ἄνθρωποι θρυλλοῦσιν. Ἔσχε δὲ ἀρχὴν τοιαύτην.

Μῦς ποτὲ τις διψαλὲς τῆς γαλῆς φυγὼν τὸ στόμα,
 ἔδραχε τὰ ἀπαλὸν τοῦ γένειον πλησίον λίμνης,
 ἀπολαύων γλυκυτάτου ὕδατος· αὐτὸν δὲ εἶπεν
 ὁ Λιμνοχρῆς ὁ λάλος, λόγον δὲ τοιοῦτον εἶπε·

«Τίς εἰ ξένε ; πόθεν ἦλθες ἔς τὴν ἀκτὴν ; Τίς ὁ πατήρ σου ;
 ἀληθῶς εἰπὲ τὰ πάντα, μήδ' ὡς ψεύστην σὲ συλλάβω.
 Φίλον δ' ἄξιον ἂν σ' εὐρω, εἴκαδ' ἂν σ' ὀδηγήσω,
 καὶ πολλὰ ὠραῖα δῶρα ξένια θά σ' ἐπιδέξω.
 Ὁ Φυσίγναθος ἐγώμαι, ἄναξ ἑνδοξὸς τῆς λίμνης,
 καὶ ἡγοῦμαι τῶν βατράχων ἐπὶ πάντας τοὺς αἰῶνας·
 ὁ Πηλεὺς δ' ἐγέννησέ με, ἐπιθὰς παρὰ τὰς ὄχθας
 τοῦ Ἡρίδανος ἐν πόθῳ ἐπὶ τῆς Ἰδρεμαδούσης·
 σὲ δ' ὠραῖον, ῥωμαλέον κ' ἔσχεον τῶν ἄλλων βλέπω,
 μαχητὴν ἐν τοῖς πολέμοις καὶ σκηπτοῦχον βασιλέα.
 Πλὴν ἀλλ' ἄγε, καὶ ταχέως διηγῶ τὴν γενεάν σου.»

Ἀπαντήσας δὲ πρὸς τοῦτον εἶπε τότε ὁ Ψυχάρπαξ·
 «Τί ζητεῖς τὸ γένος, φίλε ; Γνώριμον εἰς πάντας εἶναι,
 τοὺς θεοὺς καὶ τοὺς ἀνθρώπους καὶ τὰς οὐρανίας ὄρνεις.
 Ονομάζομαι Ψυχάρπαξ, καὶ πατὴρ μεγαλοφύχου
 τοῦ Τρωξάρτου εἶμαι γένος. Ἡ δὲ μήτηρ μου καλεῖται
 Λειχομύλη, ἡ θυγάτηρ τοῦ μονάρχου Πτεροτρώχου·
 μ' ἔταξε δ' ἐντὸς καλύβης, κ' ἔθρεψε δι' ἐδεσμάτων,
 οἷον σύκων καὶ κερύων καὶ παντοδαπῶν βρωμάτων.
 Πῶς δὲ σὺ θά γαίνομαι φίλος, ὁ ἀνόμοιος τὴν φύσιν ;
 Σὺ μὲν ζῆς ἐντὸς ὕδατων, ἐγὼ δὲ συνήθως τρώγω
 ἅπαντα τὰ τῶν ἀνθρώπων, οὔτε πάντως μὲ λανθάνει
 ὁ λεπταλεπόμενος ἄρτος ἐπὶ στρογγυλοῦ κανίστρου,
 ἡ τανύπεπλος καὶ πλήρης ἐκ σηματύρου πῆτα,
 οὔτε τέμαχος ἐκ πτέρνης, οὔτε ἡπαρ λευκοχίτον,
 οὔτ' ὠραῖα μελιττοῦτα, ἣν καὶ εἰ θεοὶ ποθεῦσιν,
 οὐδ' ἐπόσας ἐτοιμάζουν μάγειροι τροφὰς ἀνθρώπων,
 καὶ στολίζουσι τὰς χύτρας μὲ ἀρτύματα παντοῖα.
 Δὲν ἀπέφυγον ποτὲ μου τὴν κακὴν βοήν τῆς μάχης,
 ἀλλ' εὐθὺς εἰς χεῖρας ἦλθον συνταχθεῖς ἐν τοῖς προμάχοις.
 Δὲν φοβοῦμαι οὐδὲ τὸν ἄνδρα, καίτοι μέγα σῶμα ἔχει,
 ἀλλ' ἐλθὼν εἰς κλίνην τάκρον καταδάκνω τοῦ δακτύλου·
 ἅμα δὲ τὴν πτέρναν λάβω, πόνον ὁ ἀνὴρ δὲν ἔχει,
 δάκνοντος δ' ἐμοῦ, ὁ ὕπνος ὁ γλυκὺς δὲν τὴν ἀφίει·
 πλὴν ἐπὶ τοῦ κόσμου ὅλου δῶμα μάλιστα φοβεῖμαι,
 Κίρκην καὶ γαλῆν, διότι μέγα πένθος μ' ἐπιφέρουν,
 καὶ τὴν στογερὰν παγίδα, ὅπου δόλιος ὁ φόνος.
 Ἡ γαλῆ πλὴν μὲ τρεμάζει σφόδρα ἡ γεννασιότης,

ἦτις, καὶ ἐνῶ τρυπῶν, μὲ ἀναζητεῖ ἔς τὴν τρύπαν·
οὔτε κράμβας ἢ ῥεπάνας, οὔτε κολοκύνθας τρώγω,
οὐδ' ἐδέσκησα ποτὲ μου σέλινα χλωρὰ ἢ σεύτλα,
ταῦτα εἶναι ἰδικὰ σας φαγητὰ τῶν λιμνοδίων·»

«Ὁ Φυσίγναθος δ' εἰς ταῦτα μειδιάσας ἀπεκρίθη.
—«Αἶαν διὰ τῆς γαστέρος τὰς τρυφὰς κουχᾶσαι, ξένη·
ἔχουμεν καὶ ἡμεῖς νὰ ἴδῃς θαύματα πολλὰ μεγάλα
εἰς τὴν γῆν καὶ ἐν τῇ λίμνῃ, ἐπειδὴ εἰς τοὺς βατράχους
ἔδωκεν ὁ Ζεὺς βοσκῆσαι ἀμφοβίους, ἵνα κρύπτουν
ἐν τῷ ὕδατι τὸ σῶμα, καὶ ἐπὶ τῆς ξηρᾶς σκιρτῶσιν·
ἀνδ' ἐπιθυμῇς νὰ μάθῃς καὶ αὐτὰ, εὐκόλῳ εἶναι·
εἰς τὰ νῶτά μου ἀνάεα, ὅπως κράτει με μὴ πύσης,
ὅπως μὲ χαρὰν μεγάλην φθάσῃς εἰς τ' ἀνάκτορά μου.»

Ἐῖπε καὶ ἔδωκε τὰ νῶτα· Τάχιστα δ' αὐτὸς ἐπέβη
μ' ἄλμα κοῦρον, θείς τὰς χεῖρας περὶ ἀπαλὸν αὐχένα.
Κ' ἔχαιρε μὲν κατὰ πρῶτον βλέπων τοὺς πλησίον ἔρμους,
εἰς τὴν νῆξιν τοῦ βατράχου εὐφραίνόμενος, ἀλλ' ὅτε
ἐκαλύπτετο μὲ μαῦρα κύματα, πολλὰ δακρύων
μάτην τὴν μετάνοιάν του ἤλεγχε, τὰς χαίτας τίλλων·
καὶ συνέσφιγγε τοὺς πόδας ὑποκάτω τῆς γαστέρος,
ἢ καρδία του δὲ ἔνδον ἑπαλλεν ἐξ ἀηθείας
τοῦ κινδύνου, καὶ ἐπαθόμεν ἐπὶ τῆς ξηρᾶς νὰ φθάσῃ.
Κλ' ἀναστέναιζε βαθείας ἐκ τῆς βίης κρούου φόδου.
Ἰδρως δ' αἰφνης ἀνεφάνη, φοδερὸν εἰς ἀμφοτέρους
θέαμα, καὶ ὑπὲρ τὸ ὕδωρ τράχηλον ὀρθὸν ἐκράτει.
Ὁ Φυσίγναθος δ' ὡς εἶδεν, ἐβουβίσθη μὴ νοήσας
ποιῶν ἑμαῖαν ἑταῖρον ἀπαλλόμενον ν' ἀφῆσθ.
Φθὰς δ' εἰς τὸ τῆς λίμνης βάθος ἔφυγε τὴν μαύρην μοῖραν·
ἀφελθεῖς δ' ἔπεσ' ὁ ἄλλος ὑπτιος ἐπὶ τὸ ὕδωρ,
καὶ πνιγόμενος ὀξέως ἔτριξε τὰς χεῖρας σφίγγων·
καὶ ἐβουβίστο πολλάκις ἐν τῷ ὕδατι, καὶ πάλιν
ἀνεφαίνετο λακτιζών, ὅπως τρόπος δὲν ὑπῆρχε
τὴν κακὴν νὰ φύγῃ μοῖραν. Ἐπλωσε δὲ κατὰ πρῶτον
τὴν εὐρὴν αὐτοῦ ὡς κώπην σύρων ἐπὶ τῶν ὕδατων·
τοὺς θεοὺς δὲ παρεκάλει ἐπὶ τῆς ἀκτῆς νὰ φθάσῃ.
Πλὴν ἐκ μελανῶν ὕδατων κατεκλύζετο, καὶ ἐβόα
γρογῶς, καὶ λόγον εἶπεν ἐκ τοῦ στόματος τοιοῦτον.

—«Δὲν ἐδάστασ' ἐπὶ νώτων φόρτον ἔρωτος ὁ Ταῦρος,
ὅτε ἦγε τὴν Εὐρώπην διὰ κύματος εἰς Κρήτην,
ὡς δὲ Βάτραχος νῦν πλέων μ' ἔφερον ἐπὶ τῶν νώτων
εἴκαδε, τ' ὥχρον μου σῶμα εἰς ἀπρόσεν ὕδωρ ῥίψας.»

Βάρος δ' ἐπ' αὐτοῦ αἱ τρίχες εἶλκον μέγα ὑγρηνθεῖσαι·
ἀποθνήσκων δὲ τοιοῦτους λόγους ἔλεγεν ὑστάτως.

—«Δὲν θὰ φύγῃς ταῦτα πράξας, ὦ Φυσίγναθε, δολίως,
ναυαγὸν ὡς ἀπὸ πέτρας ῥίψας μ' ἐκ τοῦ σώματός σου.
Κάκιστος, ἐπὶ γῆς δὲν ἦσο εὐδαμῶς καλλίτερός μου
εἰς παγκράτιον, ἢ πάλιν, ἢ εἰς δρόμον, πλὴν πλανήσας
μ' ἔρριψας εἰς ὕδωρ· ἔχει ἑκδικῶν ὁ θεὸς ὄμμα·
καὶ θὰ σοὶ τὸ ἀποδώσῃ τιμωρῶν σ' εὐθὺς ἀξίως.»

Καὶ ἐξέπνευσ' εἰς τὸ ὕδωρ ταῦτα λέγων. Τοῦτον δ' εἶδε
καθισμένος ἐπὶ ὄχθης μαλακῆς ὁ Λεϊχεοπίναξ,
Ἐξωλείλυξε δὲ σφόδρα καὶ εἰς τοὺς μῦς δραμὼν τὸ εἶπε·
μήγας χέλος δ' ἔσχε πάντας, ἅμα ἑμαθεν τὸν φόνον.
Τότε δὲ τοὺς κήρυκας τῶν πρίσταξάν νὰ συγκαλέσουν
σύνοδον κατὰ τὸν ὄρθρον εἰς τοὺς οἴκους τοῦ Τρωξάρτου,
τοῦ πατρὸς τοῦ τρισυλλέου Ψυχάρπαγος, ὅστις ἦτο
ὑπτιος ἐξηπλωμένος εἰς τὴν λίμνην, κρύον πτώμα·
οὐδὲ ἦτο ὁ τάλας πλέων εἰς τὰς ὄχθας, ἀλλ' ἐν μέσῳ
ἐπενήχετο τοῦ πόντου. Ἄμα δ' ἐν σπουδῇ συνῆλθον
τὴν αὐγλὴν, ἠγέρθη πρῶτος ὁ Τρωξάρτης ὀργισμένος
διὰ τὸν οἶον, καὶ εἶπε τὰ ἐπόμενα ἀγορεύων.

—«Φίλοι, ἀν καὶ ὑπὸ βατράχων ἑπαῖε κακὰ μυρία
ἐγώ, μόνος πλὴν ἢ μοῖρα μαύρη διὰ πάντας εἶναι·
ἄξιός δὲ οἴκτου εἶμαι τρεῖς υἱούς μου ἀπολέσας.
Καὶ τὸν πρῶτον μὲν υἱὸν μου ἤρπασε γαλῇ ἐχθίστη,
καὶ ἐφόνευσε λαβούσα τοῦτον ἔξωθεν τῆς τρώγλης·
ἀπηναῖς δὲ πάλιν ἄνδρες ἐξωλόθρευσαν τὸν ἄλλον,
διὰ γέας ὅπως τέχνης δόλον ξύλινον εὐρόντες,

δὲν καλοῦσι μὲν παγίδα, ἔλευθρος μῶν δὲ εἶναι.

Προσιλῆς δ' ὁ τρίτος ἦτο εἰς ἐμὲ καὶ τὴν μητέρα,
ὁ Φυσίγναθος πλὴν τοῦτον ἐπνίξεν εἰς βάθῃ σύρων.
Ἀλλ' ἐμπρὸς, ἄς ἐπλισθῶμεν καὶ ὁρμήσωμεν πρὸς τοὺτους,
συσκευάζοντες μὲ ὄπλα τεχνικὰ τὰ σώματά μας.»

Ταῦτα εἶπε καὶ τοὺς πάντας ἔπεισε νὰ ἐπλισθῶσιν.
Ἄτρυνε δ' αὐτοὺς ὁ Ἄρης, τῶν πολέμων ὁ ἐργάτης.
Καὶ ἐμπρότοις μὲν κνημίδας ἔθεσαν περὶ τὰς κνήμας,
σχίσαντες καὶ ἐξείργασθέντες τεχνικῶς χλωροὺς κυάμους,
οὓς ἀπιμαλῶς τὴν νύκτα εἶχον οὔτοι καταφάγει.
Ἐἶχον δὲ τοῦ λύχνου πύμα ὡς ἀσπίδα, καὶ ὡς λόγχην
ἔφερον μακρὰν βελόνην, ἔργον πάγχυαλον πολέμου·
καλαμιστοφατεῖς δὲ βύρσας ἔβαλον ὡς θώρακας τῶν,
οὓς γαλῇ ἐπισταμένως ἠδάρκντες εἶχον ποιήσει
λέπυρα καρύων δ' εἶχον κράνη ἐπὶ τῶν κροτάφων.
Οὕτω μὲν οἱ μῦες ἦσαν ἐναπλοῖ. Ὡς δὲ τοὺς εἶδον,
τότ' οἱ βάτραχοι ἐξῆλθον ἐκ τῆς λίμνης, καὶ εἰς ἕν μέρος
συνελθόντες συνεκρότουν σύνοδον κακοῦ πολέμου.

Τούτων δὲ συσκαπτομένων τίς ὁ θόρυβος καὶ ἡ στάσις,
Ἐμδασίχυτρος ὁ κήρυξ, ὁ υἱὸς τοῦ μεγαθύμου
Τυρογλύφου, ἤλθ' ἐγγύθεν σκηπτρον φέρων εἰς τὰς χεῖρας.
Τὴν κακὴν δ' ἀγγέλλων λόγον τοῦ πολέμου εἶπε ταῦτα.

—«Βάτραχοι, πρὸς σᾶς οἱ μῦες ἀπειλοῦντες μ' ἀποστελλουν,
νὰ εἰπῶ νὰ ἐπλισθῶτε ἐπὶ πόλεμον καὶ μάχην,
ἐπειδὴ κατὰ τὴν λίμνην τὸν Ψυχάρπαγα κατεῖδον,
πῶς ὑπὸ τοῦ ὑμετέρου βασιλέως Φυσιγνάθου
ἐφονεύθη. Πλὴν προδῆτε ἵνα ἔλθῃτε εἰς μάχην,
εἵτινες ἐκ τῶν βατράχων ἐγεννήθητε ἄνδρες.»
Οὗτος μὲν εἰπὼν τοιαῦτα ἔδωκε τὴν ἀγγελίαν.
Τῶν μῶν δ' αὐτὸς ὁ λόγος εἰσελθὼν εἰς τὰ ὦτα
κατετάραξε τὰς φρένας τῶν θυμοειδῶν βατράχων.

Μεμφομένων δὲ, ἠγέρθη ὁ Φυσίγναθος καὶ εἶπε·
—«Ποντικὸν ἐγώ, ὦ φίλοι, οὐδ' ἐφόνευσα, οὐδ' εἶδον
θνήσκοντα. Βαθαίως παίζων εἰς τὴν λίμνην θὰ ἐπνίγῃ,
θέλων ἴσως τῶν βατράχων ν' ἀπομιμηθῇ τὰς νήξεις.
»Πλὴν ἐμπρὸς, ἄς συσκαθῶμεν, ὅπως τοὺς δολίους μῦας
καταστρέψωμεν. Πρὸς τοῦτε θέλω δ' εἰς ὑμᾶς προτείνει
ποιεῖν γνώμη ὡς ἀρίστη φαίνεται μοι ν' ἀσπασθῶμεν.
ἄς κοσμίσωμεν τὸ σῶμα μ' ὄπλα, καὶ ἄς σταθῶμεν πάντες
παρὰ τῶν ὄχθων τὰ ἄκρα ἐπὶ τόπου κατακρήνου.
Ἄμα δ' οὔτοι ἐφορμῶντες καθ' ἡμῶν ἀνταπεξέλθουν,
δράξαντες τὰ κράνη πάντων, ὅστις ἔλθῃ ἐναντίον,
κατ' εὐθείαν εἰς τὴν λίμνην ἄς τοὺς ῥίψωμεν μὲ ταῦτα.
οὔτω δὲ τοὺς ἀκολύμβους πνίξαντες ἐντὸς τοῦ πόντου,
στήσωμεν εὐθύμως ὡς τρόπιον ποντικοκτόνον.»

Ταῦτα εἶπε καὶ τοὺς πάντας ἐφώδισε μὲ ὄπλα.
Καὶ τὰς κνήμας μὲν μὲ φύλλα περιχύλινεν μαλάχης,
θώρακας δ' ἐκ σεύτλων εἶχον χλωρῶν καὶ πλατυφύλλων·
Φύλλα δὲ κραμβῶν ἐντέχνως κατεσκευάσαν ἀσπίδας,
καὶ ἐξύσχιονον ὡς λόγχην ἕκαστος μακρὸν ἐκράτει.
Κοιλῶν λεπτῶν δὲ κράνη ἔσκεπον τὰς κεφαλὰς τῶν.
Ἔστησαν δὲ περραγμένοι ἐπ' ὄχθων ὑψηλοτάτων,
λόγχας σείοντες καὶ πάντες ἔμπροσθεν θυμοῦ μεγάλου.

Τοὺς θεοὺς δ' ὁ Ζεὺς καλέσας ἐπὶ τοῦ ἐνέστρου θείου,
δειξας τοὺς στρατοὺς τῆς μάχης καὶ τοὺς πλείστους καὶ μεγάλους
μαχητὰς τοὺς ῥωμαλίου, δόρατα μακρὰ κρατοῦντας, [λοὺς
οἷος ἐρχεταὶ Κενταύρων ὁ στρατὸς ἢ καὶ Γηγάντων,
ἔλεγε γαλῶν ἠδέως. «Τίνας ἐκ τῶν ἀθανάτων
θέλωσι νὰ βοηθήσωσι τοὺς βατράχους ἢ τοὺς μῦας;»
Καὶ τοὺς λόγους τούτους εἶπε πρὸς τὴν Ἀθηναῖν Παλλᾶδα·
—«Κόρη μου τοὺς ποντικούς σου δὲν ὑπάγεις νὰ συνδράμῃς;
οὔτοι ἅπαντες σκιρτῶσι πάντοτε εἰς τὸν νέν σου,
ἀπολαμβάνοντες τὴν κνίσσαν καὶ τὸ κρέας τῶν σφαγίων.

Ταῦτα εἶπεν ὁ Κρονίδης, ἢ Παλλὰς δὲ ἀπεκρίθη·
Βοηθὸς ποτὶ, ὦ πάτερ, τῶν μῶν φονευομένων,
δὲν θὰ καταδῶ, διότι μ' ἔκαμαν κακὰ μυρία,
τοὺς στεφάνους καὶ τοὺς λύχνους βλάπτοντες ἐλαίου χάριν.
Πλὴν καὶ τοῦτο τὴν καρδίαν μου ἐδάγκασε καιρίως.

Μοῦ κατέφραγον τὸν πέπλον, ὃν ἐξόφρανα μὲ κόπον,
ἐκ λαπτῆς κλωστῆς, ὥραϊα νήσασα τὸν στήμονά του,
ἐνεποίησαν δὲ τρύπας. Ὁ δὲ δανειστὴς ἐπίστη,
καὶ μοῦ ἀπαιτεῖ τοὺς τόκους. Ὅθεν εἶμαι ὀργισμένη.
Ἐδανείσθην νὰ τὸν κάμω, καὶ δὴν ἔχω νὰ πληρώσω.
Ἀλλ' οὐδὲ καὶ τοὺς βατράχους θὰ θελήσω νὰ συνδράμω.
Οὐδ' αὐτοὶ καρδίαν ἔχουν σταθεράν. Καὶ πρὸ δλίγου
ἐπιστρίψασαν ἐκ μάχης, ὅπου σφόδρα ἐκουράσθην
καὶ ἀνάγκην ὕπνου εἶχον, θαρσύνοντες δὲν μ' ἀφῆκαν
ὅμμε οὐδαμῶς νὰ κλείσω· ἔϋπνος δ' ἐγὼ ἐκείμην
πάσχουσα κεφαλαλγίαν, ἕως ἔκραξ' ὁ ἀλέκτωρ.
Πλὴν, θεοί, ἄς ἀποστῶμεν ἐκ τοιαύτης βοήθειας,
μήπως δι' ὀξέας βέλους καὶ πληγῶν ἡμῶν τις λάβῃ,
ἐπειδὴ ἀγχείμαχά 'ναι, καὶ θεὸς ἂν τοὺς προσβάλῃ.
Κυφρινόμεθα δ' ὀρώμεντες τὰ τῆς μάχης οὐρανόθεν.

Εἶπε κ' εἰς τὴν συμβουλὴν τῆς οἱ ἀθάνατοι πεισθέντες
σωρηδὸν εἰς ἓνα τόπον ἅπαντες ὁμοῦ συνῆλθον.

Κήρυκες δὲ δῶα ἦλθον φέροντες πολέμου σῆμα.
Οἱ δὲ κώνωπες μεγάλας σάλπιγγας κρατοῦντες τότε
κτύπον φοβερὸν πολέμου· σάλπιζον, ὁ δὲ Κρονίδης
ἐπεδρόντησ' οὐρανόθεν, τέρας τοῦ κακοῦ πολέμου.

Πρῶτος δὲ ὁ ὕψιδας τὸν Λαιχόνωρ' ἀκοντίσας,
ὄντα κατὰ τοὺς προμάχους, ἔτρωσεν εἰς τὴν γαστέρα,
εἰς τοῦ ἥπατος τὸ μέσον. Ἐπεσε πρηνὴς δὲ οὗτος,
καὶ αἱ ἀπαλαί του τρίχες ἐκαλύφθησαν μὲ κόριν.
Ὅτε δ' ἔπεσε μὲ δούπιν, ἐπεδρόντησαν τὰ ὄπλα.
Μετ' αὐτὸν δ' ὁ Τρωγλοδύτης τὸν Πηλεΐδην ἀκοντίσας
στιδαρὸν ἐπῆξε δόρυ εἰς τὸ στήθος· καὶ πεσόντα
μαῦρος θάνατος ἐπῆρεν, ἡ ψυχὴ του δὲ ἀπέπτη.

Ὁ Σευτλάκος δὲ κατόπιν δόρυ κατὰ τὴν καρδίαν
τοῦ Ἐμδασιχύτρου ῥίψας, τὸν ἐρόνευσεν ἀμέσως.
Πάλιν δὲ ὁ Ἀρτεφάγος ἐπληξεν εἰς τὴν γαστέρα
τὸν Πολύφωνον, καὶ οὗτος κατακέφαλα κρημνίσθη,
ἡ ψυχὴ του δὲ ἀπέπτη τῶν μελῶν τοῦ σώματός του.
Ὁ Διμνύχαρις δ' ὡς εἶδε τὴν σφαγὴν τοῦ Πολυφώνου,
φθάσας ἔτρωσε μὲ πέτραν μυλικὴν τὸν Τρωγλοδύτην
κατὰ τὸν λαιμὸν, καὶ σκότος· κάλυψε τὰ ὄμματά του·
δόρυ δ' ἔρριψ' ὁ Λαιχόνωρ κατ' αὐτοῦ λαιμὸν εὐθύνας
εἰς τὸ ἦπαρ ἀλανθάστως. Ἀμα δὲ ὁ Κραμφοφάγος
τὸν ἐνόησεν, εἰς ὄχθας φεύγων ἔπεσε βαθείας,
πλὴν οὐδ' οὕτως εἰς τὸ ὕδωρ διεσώθη, ἀλλ' ἔτρωθῃ·
ἔπεσε δὲ κάτω ἄπνους, μ' αἶμα πορφυροῦν δ' ἡ λίμνη
κατεδάφη, κ' ἐξηπλώθη κατὰ μῆκος εἰς τὸ ὕδωρ,
τὰ παχέα του δ' ἐξηλθον ἔντερα ἐκ τῶν λαγόνων.
Ἐπὶ τὰς αὐτὰς δὲ ὄχθας ἔσπαξε τὸν Τυρογλύφον.

Ὁ Καλάμινθος δ' ὡς εἶδε φοβηθεὶς τὸν Πτερυνοφάγον,
φεύγων πῆδῃσ' εἰς τὴν λίμνην ἀπορρίψας τὴν ἀσπίδα.

Ὁ Ὑδράχαρις δὲ πλήξας διὰ λίθου εἰς τὸ βρέγμα
τὸν μονάρχη Πτερυνοφάγον ῥόνευσε, κ' ὁ μυελὸς του
ἔσταζεν ἐκ τῆς βινός του, μ' αἶμα δὲ ἡ γῆ ἐδάφη.
Ἐσπαξε δὲ τὸν Λιτραῖον ὁ λαμπρὸς Βορβοροκοίτης·
ῥόνευσε δ' ὁ Λαιχοπίναξ τὸν λαμπρὸν Βορβοροκοίτην
ῥίψας δόρυ, καὶ τὸ σκότος· κάλυψε τὰ ὄμματά του.

Ὁ Ψιχάρπαξ δὲ τῶν φίλων ἐκδικούμενος τὸν φόνον
ἔτρωσε τὸν Πρασφάγον εἰς τὸ ἦπαρ τῆς κοιλίας.
Οὗτος δ' ἔπεσεν ἔμπρός του, κ' ἡ ψυχὴ 'ς τὸν Ἄδην ἦλθεν.
Ὡς ἰδὼν δ' ὁ Πηλοδάτης, λάσπης δράκα ἐπιρρίψας,
ἔχρισε τὸ μέτωπόν του, καὶ σχεδὸν τὴν ἀξινόφλου.
Θυμωθεὶς δ' αὐτὸς ἐπῆρε λίθον εἰς παχείαν χεῖρα,
καίμενον ἐν τῇ πεδίῳ, κολοσσαῖον τῆς γῆς βάρος·
δι' αὐτοῦ δ' ὑπὸ τὸ γόνυ ἔτρωσε τὸν Πηλοδάτην,
καὶ ἡ δεξιὰ ἡ κνήμη τούτου πᾶσα κατεκλάσθη.
Τότε εὐθὺς ὁ Κραυγασίδης ἐκδικούμενος ἐπῆλθε,
καὶ τὸν ἔτρωσε 'ς τὸ μέσον τῆς γαστέρος. Ὅλος δ' ἔνδον
ὁ ἐξύσχοινος εἰσῆλθε· χύθησαν δ' ὅλα τὰ σπλάγχνα
κατὰ γῆς, ἐνῷ τὸ δόρυ ἡ παχέα χεῖρ ἐξείλκεν.
Ὡς ἰδὼν δ' ὁ Σιτοφάγος εἰς τοῦ ποταμοῦ τὰς ὄχθας
ἔφρευγε μακρὰν τῆς μάχης, ἐκ δεινῆς πληγῆς χωλαίνων,

πῆδῃσ' εἰς τάφρον, ὥπως τὸν σκληρὸν ἐκφύγῃ φόνον.
Ἀκρως δ' ἔτρωσ' ὁ Τρωξάρτης τὸν τοῦ Φυσιγνάθου πίδα·
ὁ δ' ἀλγὼν ἐντὸς τῆς λίμνης πῆδῃσ' ἐφυγὼν ταχέως.
Ὁ Τρωξάρτης δ' ὡς τὸν εἶδε προπεσόντα καὶ ἡμίπνου,
ἔδραμ' ἐπ' αὐτὸν ταχέως καὶ σφριγῶν νὰ τὸν φονεύσῃ.
Ὁ Πρασπίος δ' ὡς τὸν εἶδε καίμενον ἡμίπνου ἔτι,
ἦλθ' ἐν τοῖς προμάχοις ῥίψας τὸν δξύν του σχοῖν. Ὅμως
ἡ ἀσπίς δὲν διαρρήχθη, ἔστη δ' ἡ αἰχμὴ τῆς λόγχης.

Ἦτο δὲ τις νεανίας ποντικὸς ἐξέχων πάντων,
μαχητῆς, Ἀρτεπιδούλου τοῦ ἀμέμπτου φίλον τέκνον,
πολεμάρχης, ὡς ὁ ἄρης εὐταλμος, ὁ Μεριδάρπαξ,
ὅστις τῶν μυῶν ἀπάντων πρῶτος εἰς τὰς μάχας ἦτο.
Ἔστη δὲ μακρὰν τῶν ἄλλων γαυριῶν παρὰ τὴν λίμνην,
κ' ἐκαυχᾶτο, ὅτι θέλει καταστρέφει πᾶν τὸ γένος
τῶν πολυμικῶν βατράχων, κ' ἤθελε τὸ ἐκτελέσει
ἴσως, ἐπειδὴ μεγάλην ἀληθῶς ἀνδρείαν εἶχεν,
ἂν ταχέως δὲν ἐνόει ὁ πατὴρ Θεῶν κ' ἀνθρώπων,
κ' ὥκτειραν ἀπολλυμένους τοὺς βατράχους ὁ Κρονίδης.
Καὶ τὴν κεφαλὴν κινήσας λόγον ἔλεξε τοιοῦτον.

— Ὡποπο! τί μέγα ἔργον πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μου βλέπω,
οὐ μικρὸν ὁ Μεριδάρπαξ μὲ κατέπληξ' ἐν τῇ λίμνῃ.
Πέμψωμεν εὐθὺς τὸν Ἄρην, τὴν πολυμικὴν Παλλάδα,
νὰ μακρύνουν ἐκ τῆς μάχης τοῦτον, καίτοι ἔντ' ἀνδρείων.

Ταῦτα εἶπεν ὁ Κρονίδης· ὁ δὲ Ἄρης ἀπεκρίθη.

— Οὔτε τῆς Παλλάδος, πάτερ, οὔτε τ' Ἄρας ἡ ῥώμη
θὰ ἰσχύσῃ τῶν βατράχων τὸν σκληρὸν νὰ παύσῃ φόνον,
ἔθεν ἡ προδῶμεν πάντες βοήθει, ἡ κινηθήτω
τὸ τιτανοκτόνον, μέγα καὶ τερατουργὸν σου ἔπλον,
ἔπερ ῥίπτων τοὺς ἐξόχους πάντων κατὰ τὴν ἀνδρείαν
κατεφόνευσας Τιτῶνας, κ' ἔρριψας εἰς τὰς ἀλύσεις
τὸν Ἰγκέλαδον καὶ ἔθνη ἄγρια τὰ τῶν Γιγάντων.

Εἶπεν· ἔρριψε δὲ τότε κεραυνὸν ὁ Ζεὺς φλογώδη.
Καὶ ἐκλόνισε τὸν μέγαν Ὀλύμπου βροντήσας πρῶτον,
ἐπισείσας δὲ κατόπιν τὸ τρομακτικὸν τοῦ ὅπλου
κεραυνὸν ἀφῆκεν ἓνα. Οὗτος δὲ ταχὺς ἀπέπτη
τῶν χειρῶν τοῦ βασιλέως καὶ κτυπῶν ἐφόδισ' ὅλους,
καὶ τοὺς μῦς καὶ τοὺς βατράχους, πλὴν εἰ μῦες οὐδὲ τότε
ἀπατράπησαν τῆς μάχης, ἀλλ' ἐσφρίγων ἔτι μάλλον
τῶν πολυμικῶν βατράχων τὸν στρατὸν νὰ καταστρέφουν.
Πλὴν ὁ Ζεὺς ἐκ τοῦ Ὀλύμπου ἔλεῖσας τοὺς βατράχους
ἔπεμψεν ἀμέσως τότε ἄλλους βοήθους πρὸς τούτους.

Ἦλθον δ' αἶφνης λοξοβάται, ἀκμωνοειδεῖς τὰ νῦτα,
ψαλιδόστομοι, ὀστέων πλήρεις, μὲ χηλὰς καμπύλας,
ὀστρακοδερμοὶ, μεγάλα νῦτα ἔχοντες καὶ χεῖρας,
στίλθοντες ἀπὸ τῶν ὤμων, βλέποντες ἀπὸ τοῦ στήθους,
σκαλοὶ, κεφαλὰς δῶα ἔχοντες, ὀκτῶ δὲ πίδαες,
ἀκατάβλητοι διόλου, λέγονται δ' αὐτοὶ καρκίνοι.
Τῶν μυῶν δὲ μὲ τὸ στόμα τὰς οὐράς ἐκοπτον οὗτοι,
καὶ τὰς χεῖρας καὶ τοὺς πόδας, κ' ἀνεκάμπτοντο αἱ λόγχαι.

Οἱ δειλοὶ δὲ μῦες τούτους δὲν ὑπέμειναν ἐκ φόβου,
κ' ἔφυγον ταχέως. Ἦδη δ' ἔδυσεν ὁ Φοῖβος,
καὶ τὸ τέρμα τοῦ πολέμου μονοήμερον ἐπῆλθε.

Γ. Ε. Α.

Ο ΝΛΟΣ ΤΟΥ ΣΟΛΟΜΩΝΤΟΣ.

ΟΔΟΙΠΟΡΙΚΑΙ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ.

Ιερουσαλήμ 14 Δεκεμβρίου 1869.

Φίλτατέ μοι Κύριε!

Ἡ τελευταία ἐπιστολή μου ἦν ἐδημοσιεύσατε διὰ
τῆς Παρθώρας ἐχρονολογεῖτο ἐκ Βαρκελώνης. Ἦδη
δὲ σὰς γράφω ἐξ Ἱεροσολύμων. Ἄλλοτε, ὡς γινώ-